

παραδόσεις, βεβαίως συγγένεια μεταξὺ Ἀχαιῶν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρχεν ἐξάπαντος.

Οἱ δὲ Ἐτεόκρητες ἦσαν οἱ ἔτεοι Κρήτες = γνήσιοι, αὐτόχθονες, Ἰθαγενεῖς Κρήτες, ἴσως Φοίνικες, ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι κατὰ Στράβ. I. p. 475. κατέκων πρὸς Μ. ἔχοντες πρωτεύουσαν τὴν πόλιν Πραῖσον. Κατὰ τὸν Mannert VIII, 679 εἰς τούτους ἀνήκον οἱ Κύδιονες, ἀπόδασμος αὐτῶν ὄντες. (πρὸς Ὀδ. Γ, 292.). Οἱ δὲ Δωριεῖς κατὰ Διόδ. Δ, 60 μετενάστευσαν ὑπὸ τὸν Τέκταμον, υἱὸν τοῦ Δώρου ἐκ Θεσσαλίας, λεγόμενοι *τριχάικες* ἐκ τοῦ *τριχῆ* ἢ ὡς *τριχῆ* διηρημένοι, ἢ *τρεῖς* πόλεις οἰκοῦντες ἢ εἰς *τρεῖς* φυλὰς διηρημένοι, (Ἰλαῖς, Δυμᾶνες Δυμαῖῶται καὶ Πάμφιλοι) ἢ ἐν τρισὶ τῆς Ἑλλάδος τόποις οἰκοῦντες Εὐβοίᾳ, Κρήτῃ καὶ Πελοποννήσῳ (κατ' Εὐστάθιον).

Κατ' ἄλλους ὡς *τρεῖς* λόφους ἐπὶ τῶν περικεφαλαίων τῶν ἔχοντες (mit dreifachen Helmbusche) ἔθεν *πολεμικοὶ* κατ' Ἀπολλώνιον· ἄλλοι παράγουσιν παρὰ τὸ *θριξ*, *τριχὸς* διὰ τὸ *τριχίνους* εἶναι τοὺς λόφους· ταύτην προτιμᾷ ὁ Στράβ. I, 475· οἱ δὲ Πελασγοὶ μετενάστευσαν ἐκ Θεσσαλίας ὑπὸ τὸν Κέρκαφον εἰς τὴν Κρήτην.—Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἐγένοντο ἀποικίαι Φοινίκων ἐμπόρων ἀρχαιότατα, ἔπειτα δὲ Μινυῶν καὶ Πελασγῶν ἐκ Πελοποννήσου κατὰ διαφόρους ἐποχάς· τὸ κυριώτερον ὅμως μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἦν τὸ ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόν, ἀδιάφορον ἂν ἦναι Δωρικὸν ἢ ἄλλο, ἢ ἂν ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε τὸ προὔπαρχον ἢ ὁμοίότης τῆς κρητικῆς νομοθεσίας πρὸς τὴν τῆς Σπάρτης, ἣτις καὶ αὐτὴ λίαν ἀρχαία ἦν, καὶ οὐχὶ δεδανεισμένη, τὸ πλῆθος τῆς προφανῶς ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀχαιῶν, Πελασγῶν καὶ Δωριέων κατὰ διαφόρους ἐποχάς μεταναστευσάντων, δις δὲ καὶ τὸ προὔπαρχον καὶ ἠττημένον καὶ βαθμικῶν ἐξελληνισθὲν ἐγγώριον στοιχεῖον, ἔδωκεν ἄλλως ἀφορμὴν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν ἰδιωμάτων· διὸ καὶ διάφορα φαίνονται ἰδιώματα· ἄλλως δὲ ἕτερογενὲς ἐν Κρήτῃ δὲν βλέπει οὔτε ὁ Schömann οὔτε ὁ Friedreichs ἐν τῷ προμνημονευθέντι συγγράμματι *Die Realien in der Iliade und Odyssee* Σελ. 57 — 58· ὁ αὐτὸς Σελ. 54. λέγει, ὅτι οἱ Ἐτεόκρητες ἦσαν οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι, ἀμφιβάλλει δὲ περὶ τῆς ἑλλ. αὐτῶν καταγωγῆς· ἴσως ἦσαν Σημίται (Φοίνικες)· καὶ *Allgemeine Real Encycl.* τόμ. 9. Σελ. 212· ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ὅμως οὐδεμίᾳ τοιαύτῃ διάκρισις γίνεται ἐν τῷ Καταλόγῳ· οὔτε ἄλλοι μεταγενέστεροι ἱστορικοὶ καὶ συγγραφεῖς (ὁ Ἡρ. ἀναφέρει Α', 173, ὅτι καὶ αὐτὴν «εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι») Προσθεθείτωσαν ἐνταῦθα τὰ περὶ Κρήτης ἐκ τῆς Ἀχαιϊκῆς περιόδου.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ῥόδῳ.

Ἐν Ῥόδῳ ἐθεράπευον μετὰ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας τὰ γράμματα τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐπὶ πλείστον χρόνον ὑπῆρξεν αὕτη ἡ ἐστία τῶν ἐπιστημῶν καὶ τρόπον τινὰ τὸ φυτώριον τῶν γραμμάτων. Ὅτε Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος ἐζήτησε πανταχόθεν βιβλία πρὸς αὐξάνειν τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἰδρυθείσης βιβλιοθήκης ἐκ Ῥόδου εὔρε τὰ πλείστα. Μετὰ ταῦτα, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ὑπέταξαν τοὺς Ἕλληνας, ἢ Ῥόδους, ὡς αἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια, εἴλκυσαν εἰς τὰ ἐκείνης σχολεῖα τοὺς πρωτίστους ἐν αὐτοῖς, ἀναγκάζουσα τοὺς Ῥωμαίους καὶ νικητὰς νὰ τιμῶσιν αὐτήν· διότι οἱ εὐγενεῖς τῶν Ῥωμαίων νέοι ἐφοίτων εἰς τὰ ἐξοχα ἐν αὐτῇ ῥητορικῆς σχολεῖα πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ῥητορικῶν ἀγώνων. —

Ἡ περὶ τοὺς λόγους δεινότης τὰ μέγιστα ἐτιμᾶτο ἐν Ῥόδῳ, ἣτις εἶχε πολιτείαν ἀπικλλαγμένην πάσης ἐσωτερικῆς τυραννίας καὶ ἐξωτερικῆς δουλείας· διότι ἐν ταῖς καλῶς διωκόμεναις πόλεσιν ἰσχύουσι πάντοτε οἱ ἐρήως τε καὶ εὖ λέγοντες.

Ὅτε δ' ὁ Αἰσχίνης ἦλθεν εἰς Ῥόδον, ἢ τῆς ῥητορικῆς σπουδῆ εἶχε μεγίστην τιμὴν· ἐμίσησε δὲ οὗτος τοὺς Ῥοδίους πάντα τὰ μυστήρια τῆς τέχνης, ἦν αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον καταστήσει εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐντελείας· θέλξας δὲ αὐτοὺς διὰ τῶν λαμπρῶν αὐτοσχεδίων λόγων διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ ἀπαγγελίας καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν τοῦ Δημοσθένους λόγων, ἰδρυσεν αὐτοῦ σχολεῖον Ῥοδιακὸν κληθὲν ὅπερ κατέστη τὸ λαμπρότερον πάντων καὶ εἰς ὃ συνέβησαν ἄπειρον πλῆθος μαθητῶν.

Ἀναμφιβόλως τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ διδάγματα τοῦ Αἰσχίνου συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ μεταβάλλωσι τὸ ἐμφαντικὸν ἐκεῖνο καὶ ὀγκῶδες τῆς ῥητορικῆς εἶδος, τὸ τὰ μάλιστα τιμώμενον ἐν Κνίδῳ, καὶ Ἀλικαρνασσῶ καὶ ἄλλαις τῆς Καρίας πόλεσι. Οὗτος διὰ τοῦ ἀνυπερβλήτου κωλύματος τοῦ ἀπτικισμοῦ ἐκόλυσε τοῦτο τὸ εἶδος καὶ κατέστησε τὸν Ἀπτικισμόν ἴδιον τῆς Ῥόδου, ἐνθα ἢ τῆς ῥητορικῆς διδασκαλία διετέλεσεν ἀκμάζουσα μέχρι τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Εἴλκυσε δὲ εἰς τὴν Ῥόδον τοὺς διασημοτέρους ῥητορας τῶν ἐσχάτων τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατικῆς χρόνων τὸν Μάρκον Αντώνιον, τὸν Κικέρωνα, τὸν Καίσαρα, τὸν Βροῦτον καὶ ἄλλους, ὁ ῥήτωρ Ἀπολλώνιος Μόλων, οὗ τινος τὰ μαθήματα ἦσαν τότε τὰ μάλλον ἐπιζήτητα. Οὗτος ἦν ἐξ Ἀλαβάνδης τῆς Καρίας ἐδίδαξε δὲ κατ' ἀρχὰς εἰς Ῥώμην καὶ ὅτε ἀποκατέστη ἐν Ῥόδῳ ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐκεῖ ἢ τῶν

Ῥωμαίων νεολαία, τὸν δὲ χρόνον τῆς ἐν Ἑλλάδι δια-
τριβῆς αὐτοῦ διένειμεν εἰς Ῥόδον καὶ εἰς Ἀθήνας. —

Μακροτάτης δὲ σπουδῆς ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀναζητεῖν
πάσας τὰς μαρτυρίας περὶ τῆς φιλολογικῆς εὐκλείαν
τῆς Ῥόδου καὶ τὸ διελθεῖν πάντας τοὺς ἐπιφανεῖς
ἄνδρας, οὓς ἐγέννησεν εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὴν ἱστο-
ρίαν, τὴν ποίησιν, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν.
Ὁ Μέρσιος ἀριθμεῖ περὶ τοὺς ἐβδομήκοντα, ἐν οἷς τι-
νων μὲν μόνον τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν, πλείονων
δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ τὰ ἀντικεί-
μενα περὶ ἃ ἰδίως ἠσχολήθησαν, ὀλίγιστοι δὲ εἰσιν
ὧν τὰ συγγράμματα διέσωσεν ὁ χρόνος ἢ ἡ μνήμη,
περὶ ὧν ἐρχομαι φράσεων.

Κλεόβουλος ὁ Εὐαγόρου Αἰνιδίος εἰς τῶν ἑπτὰ σο-
φῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀκμάζων περὶ τὸ τέλος τοῦ ἐ-
βδομοῦ π. Χ. αἰῶνος. Περί τοῦ βίου αὐτοῦ γινώ-
σκομεν μόνον ἐκ τινῶν συντόμως διασωθέντων ὑπὸ
Διογένους τοῦ Λαερτίου. Ὁ Κλεόβουλος ἐπαιδεύθη τῇ
Αἰγυπτιακῇ παιδείᾳ καὶ ἀνενέωσε τὸ ὑπὸ τοῦ Δα-
νακοῦ ἰδρυθὲν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, σώζεται δὲ ἐν Διο-
γένη τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν Σό-
λωνά αὕτη·

Κλεόβουλος Σόλωνι.

Πολλοὶ μὲν τινες εἰσιν ἑταῖροι καὶ οἶκος παντί-
φαμι δ' ἐγὼν ποτνωτάταν ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὴν Αἰν-
δον δημοκρατευόμεναν, καὶ ἅ νᾶσος πελαγία· ἐνθά
οἰκέοντι οὐδὲν δεινὸν ἐκ Πεισιστράτου. Καὶ τοὶ ἑταῖ-
ροι ἕκαστόθεν πάρ τοι βασοῦνται. —

Ὁ Κλεόβουλος ἐποίησεν ἄσματα καὶ γρίφους εἰς
ἑπτὰ τρισχίλια· εἰς τοῦτον δὲ ἀποδίδεται τὸ ἐπόμε-
νον αἰνίγμα.

« Εἰς μὲν εἶναι ὁ πατήρ, δώδεκα δὲ οἱ υἱοί, ἕ-
καστος δὲ τούτων ἔχει τριάκοντα θυγατέρας, αἵτι-
νες τὸ μὲν τοῦ σώματος ἔχουσι λευκὸν τὸ δὲ μέ-
λαν, ἀθάνατοι δὲ οὔσαι ἀποθνήσκουσιν ἅπασαι. »
Εἶναι δὲ ὁ Ἐριαυτός.

Ἐκ δὲ τῶν ἄσμάτων αὐτοῦ τινὰ δεικνύουσιν ὕψος
νοῦς, μετριοφροσύνην μεγάλην καὶ δικαιοῦσιν ἀρ-
κούντως τὴν ἐκ τῆς σοφίας εὐκλείαν αὐτοῦ. Τοι-
αῦτα εἰσι τὰ ἔχει γλώσσαν εὐρημον. Φίλει τὴν ἀ-
ρετήν, μίσει δὲ τὴν κακίαν. Φεῦγε τὴν ἀδικίαν.
Κράτει τῶν ἐπιθυμιῶν. Βίβη μὴ πράττε μηδέν.

Διάλυε τὴν ἐχθραν. Μὴ ἔσο ὑπερήφανος, ὅταν
εὐτυχῆς. Μὴ ταπεινοῦ, ὅταν δυστυχῆς. Μάνθανε
ὑπομένειν γενναίως τὰς τῆς τύχης μεταβολάς. Συν-
εχῶς δὲ ἔλεγε. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ἐτελεύτησε δὲ γέρον ζῆσας 70 ἔτη καὶ ἐπὶ τοῦ
τάφου αὐτοῦ ἐγραψάν τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν.

« Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον κατα-
πειθεῖ

Ἦδε πάτρα Αἰνίδος πόσιφ ἀγαλλομένη. »

Κατέλιπε δὲ θυγατέρα Κλεοβουλίνην κλυομένην,
ποιήτριαν ἑξαμέτρων αἰνιγμάτων. —

» Παναίτιος εἰς τῶν διασημοτέρων φιλοσόφων
τῆς στωικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Ῥόδῳ τῷ 190 π. Χ.
ἐξ οἰκογενείας παραγαγούσης εἰς τὴν δημοκρατίαν
τῆς Ῥόδου πρυτάνεις καὶ ναυάρχους, ἤκουσε τοῦ
στωικοῦ φιλοσόφου Ἀντιπάτρου τοῦ Ταρσεῶς· ἂν δὲ
καὶ οἱ στωικοὶ μετὰ τυφλῆς ὑποχωρήσεως ἀπεδέ-
χοντο πάντα τὰ παραγγέλματα τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς
στωικῆς φιλοσοφίας Ζήνωνος, ὁ Παναίτιος ἀπέβλεπεν
ἀρόπως ὅσα δὲν ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν ἐντελῶς ὠρι-
σμένα. Ἔνεκα δὲ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸ μανθάνειν
ἔρωτος κατέλιπε τὴν Ῥόδον ὀλιγοῶν τῶν τιμῶν
καὶ ὠφελειῶν, εἰς ἃς προώριζεν αὐτὸν ἡ μεγάλη αὐ-
τοῦ οἰκογένεια. Ὅθεν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα οἱ ἐξο-
χώτεροι ἄνδρες συνηθροίζοντο καὶ ἐνθα οἱ στωικοὶ
εἶχον περίφημον σχολὴν, εἰς ἣν ἐφοίτησε προθύμως
λαλήσας μετὰ ταῦτα περὶ τῆς λαμπρᾶς δόξης αὐ-
τῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι θέλοντες νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτὸν
προσῆνεγκον αὐτῷ τὴν παλιτείαν, ἐκεῖνος δὲ ἀπο-
δοῦς αὐτοῖς χάριτας διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι « Ὁ σώφρων,
κατὰ τὸν Προκλέα, ὀφείλει νὰ ἀρκῆται εἰς μίαν μό-
νον πατρίδα. » Ἡ τοῦ Παναϊτίου φήμη ταχέως διε-
δόθη. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τινος χρόνου αἱ ἐπιστήμαι εἶ-
χον προαδεύσει θαυμασίως εἰς Ῥώμην, οἱ μεγάλοι
ἐπεμελοῦντο αὐτῶν προθύμως καὶ οἱ ἐλλόθοντες εἰς τὰ
πράγματα, εἴτε διὰ τὴν καταγωγὴν, εἴτε διὰ τὴν ἰ-
κανότητα ἑαυτῶν ἐθεώρουν τιμὴν τὸ προϊστασθαι
αὐτῶν μετὰ ζήλου, ὁ Παναίτιος ἦλθεν εἰς Ῥώμην
καὶ ἡ τῶν Ῥωμαίων νεολαία προθύμως προσῆλθεν
εἰς τὰ μαθήματα αὐτοῦ. Ἐν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
ἦσαν ὁ Λέτιος καὶ ὁ Σκιπίων, αἱ δὲ μετὰ τοῦ δευτέρου
σχέσεις τοῦ Παναϊτίου ὠφέλησαν τοὺς Ῥωδίους, οἵ-
τινες πολλάκις μετεχειρίσθησαν τὴν πίστιν τοῦ συμ-
πολίτου ἑαυτῶν ἐπιτυχῶς.

Ἄγνοεῖται δὲ πότε ἀκριβῶς ἀπέθανεν. Ὁ Κικέρ-
ων λέγει ὅτι ἔζησε 38 ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν
τοῦ περὶ καθήκοντων τοῦ ἀνθρώπου συγγράμματος
αὐτοῦ, ἀλλ' εἶναι ἄγνωστον πότε καὶ τοῦτο ἐδη-
μοσιεύθη.

Τὸ περὶ καθήκοντος τοῦ ἀνθρώπου σύγγραμμα
τοῦ Παναϊτίου, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἐπαίνων οὓς
ποιεῖται περὶ αὐτοῦ ὁ Κικέρων καὶ ἐκ τοῦ χωρίου ὃ
παρέλαβεν οὗτος καὶ προσέθηκεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σύγ-
γραμμα, εἶναι ἀριστοῦργημα. Κατώρθωσε νὰ ἀπο-
φύγη τὸ περὶ τὰς λέξεις ξηρὸν καὶ ἀπότομον τῶν
Στωϊκῶν, ὅπερ ἀπεδίωκε τοὺς ἀναγνώστας, καὶ ἐξέ-
θηκε τὴν στωικὴν φιλοσοφίαν εἰς γλώσσαν καθαρὰν
καὶ εὐληπτον καταστήσας οὕτω τὰ ἑαυτοῦ μαθή-
ματα προσφιλῆ διὰ τὴν χάριν καὶ κομψότητα τῆς
λέξεως.

Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν μαθητῶν τοῦ Παναϊτίου, ὅστις

εἶχε καταστήσει ἔνδοξον τὴν ἐν Ῥόδῳ στωϊκὴν σχολήν, ἐπιφανέστερος ἢν Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, ἱστορικός, γεωγράφος, καὶ σοφός, ὅστις ἀποκατέστη εἰς Ῥόδον, διδάσκων μετ' ἐπιτυχίας τὴν φιλοσοφίαν καὶ ὑπὸ πάντων θαυμαζόμενος.

Ὅτε ὁ Πομπήϊος ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἀσίας νικητῆς τοῦ Μιθριδάτου ἦλθεν εἰς Ῥόδον, περιεποιήθη αὐτὸν μετὰ τῶν μεγαλειτέρων τιμῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸν ὑπὸ δεινῆς ἀρθρίτιδος πάσχοντα εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἠγανάκτει μὴ δυνάμενος νὰ συνδιαλεχθῆ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν. Ὁ δὲ Ποσειδώνιος δὲν θέλω ἐπιτρέψει, εἶπεν, ὥστε ἡ ἀλγηδὼν τοῦ σώματος, ἔστιν ὁσωδῆποτε ἰσχυρά, νὰ κατορθώσῃ τὸ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ ἀνωφελῶς οὕτω μέγας ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς ἐλάλησεν ἐμθριθῶς καὶ διεξοδικῶς περὶ αὐτοῦ τούτου, ὅτι οὐδὲν εἶναι καλὸν εἰμὴ τὸ ἀγαθόν· διακοπτόμενος δὲ ὑπὸ σφοδροτάτων πόνων ἔλεγεν, Οὐδὲν πράττεις ὡς ἀλγηδῶν· ἂν καὶ ἦσαι ἀφόρητος οὐδέποτε ὅμως θέλω εἶπαι ὅτι εἶσαι κακόν.—

Ἡ Ῥόδος περήγαγε καὶ ποιητὰς. Παραλείπομεν τὸν Ὀμηρον, ὃν οἰκαιοποιεῖται, καὶ τὸν Ἀριστοφάνη, περὶ οὗ λέγεται μὲν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Καμείρῳ ἢ ἐν Αἰνῶ, ἐκτῆσαντο ὅμως τὴν δόξαν αὐτοῦ αἱ Ἀθηναί, τὸν Πείσανδρον καὶ πολλοὺς ἄλλους. Ὁ Τιμοκρέων ὅμως εἶναι γνωστότερος ἐκ τῶν ἐξῆς τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ βίῳ τοῦ Θεμιστοκλέους.

α Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς πικρότερον καθάπτεται ἐν ἔσματι τοῦ Θεμιστοκλέους ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φυγάδας διαπραξαμένου καταλθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προσμένου δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως·

» Ἄλλ' εἰ τὸ γε Πανσανίαν ἢ καὶ τὸ γε Ξάντιπ-
πορ αἰνεῖς, ἢ τὸ γε Λευτυχίδαρ,

Ἐγὼ δ' Ἀριστείδαρ ἐπαιτέω, ἄνδρα ἱερῶν ἀπ'
Ἀθηναῶν εἰθεῖν ἕνα λῶστον.

Ἐπεὶ δὲ Θεμιστοκλῆα ἤχθαρε Λατῶ, ψεῦσταρ,
ἄδικον, προδόταν, δε Τιμοκρέοντα ξείνον ἔόντα,
Ἀργυρίοισι σκυβαλικοῖσι πεισθεῖς οὐ καταῆγεν
εἰς πατρίδα Ἰάλυσον.

Λαβὼν τρεῖ ἀργυρίου τάλαρτ' ἔβα πλέον εἰς ὀ-
λίθυον,

Τοὺς μὲν κατάγων ἀδικῶς, τοὺς δ' ἐκδιώκων
τοὺς δὲ καίγων,

Ἀργυρίων ὑπόπλιως. Ἰσθμοῖ δ' ἐπαρδόκευς
γελοῖως ψυχρὰ κρέα παρέχων.

Οἱ δ' ἠσθιον κ' ἠύχοντο μὴ ὤρατ Θεμιστοκλείους
γεγεῖσθαι.

« Πολλὸ δ' ἀσελγέστερον καὶ ἀναπεπταμένη μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα κέχρηται βλασφημίᾳ μετὰ τὴν

φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην, ἄσμα ποιήσας οὕ-
στιν ἀρχή.

Μοῦσα τοῦδε τοῦ μέλεος, κλίος ἀν' Ἑλλήνας
τίθει, ὡς εἰκόσ καὶ δίκαιον.

« Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψήφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίζεῖν ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν·

» Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μούνος Μήδοισιν ὄρκια
τέμνει·

Ἄλλ' ἐντὶ κ' ἄλλοι δὴ πορηροί, οὐκ' ἐγὼ μόνα
κόλουρις,

Ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλλώπεχες. »

Ἡ ποίησις αὐτοῦ, λέγει ὁ Πιερρὸν, καὶ τοὶ τρα-
χεῖα καὶ φορτικῆ, οὔτε ποιητικοῦ πνεύματος, οὔτε εὐ-
φυίας γερεῖται, ἐκ τῶν διασωθέντων ἀποσπασμάτων.

Σώζεται ἔτι ἐν ὅλον ποίημα ποιητοῦ Ῥοδίου τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ἀπολλωνίου. Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐμαθήτευσε δὲ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ. Κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐδημοσί-
ευσε τὸ περὶ τῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκστρατείας ποίημα δι' ὅπερ ὁ Καλλιμάχος κατεδίωξε καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ φύγῃ φοβούμενος μὴ ἡ φήμη αὐτοῦ ἐπισκοπίσῃ τὴν ἑαυτοῦ· ἐλθὼν δὲ εἰς Ῥόδον καὶ πολιτογραφηθεὶς ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν καὶ γραμ-
ματικὴν διορθῶσας καὶ καταστήσας τὰ Ἀργοναυτικά, ὡς νῦν σώζονται. Ἀνακληθεὶς δὲ ὕστερον εἰς Ἀλεξάν-
δρειαν κατέστη περιώνυμος. Ἀπέθανε δὲ ἐννενηκον-
τούτης τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Β'. μ. Χ. αἰῶνος.

Τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ἀπολλωνίου εἰσὶν ἀριστούρ-
γημα τῆς Ἀλεξανδρινῆς φιλολογίας. Οὗτος κατα-
χρᾶται ὀλίγον τὰ μυθολογικόν, διηγεῖται εὐάρε-
στα, εὐρίσκει ἐνίοτε ἀρμοδιωτάτας εἰκόνας, ἀλλ' ἡ ποίησις αὐτοῦ στερεῖται ζωῆς καὶ ἰσχύος καὶ ἐν γένει ἀνήκει εἰς τὸ ψυχρὸν εἶδος.— Περὶ δὲ τοῦ Ἀλεξανδρίδου, τοῦ Ἀνθέου, τοῦ Ἀντιφάνους, καὶ ἄλλων ποιητῶν Ῥοδίων, ὧν μόνον τὸ ὄνομα σώ-
ζεται, οὐδὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν· οὔτε περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀπείρων ἱστορικῶν τῆς νήσου ταύτης οἵτινες ἀπαντῶνται εἰς διαφόρους συγγραφεῖς καὶ ὧν τὰ συγγράμματα ἐξηφάνισεν ὁ χρόνος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Λυπηρότατον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἡ πόλις ἡ τοπού-
τω κατὰ τὴν παιδείαν ἀκμάσασα καὶ τοσαῦτα σχο-
λεῖα κτησαμένη νὰ εὐρίσκηται σήμερον ἐν μεγίστῃ ἀπαιδευσίᾳ, στερουμένη καὶ ἐνὸς ἀπλοῦ σχολείου, ἐ-
νὸς διδασκάλου. Καὶ τινες μὲν τῶν δυναμένων ἐκ-
παιδεύειν τὰ ἑαυτῶν τέκνα, κατανοήσαντες τὸ μέ-
γεθος τῆς ἀπαιδευσίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης δυστυ-
χίας, πρόσθετος δὲ καὶ αἴσχος, ὅτι ἀπόγονοι ὄντες προγόνων φίλων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστη-

μῶν ἀμελοῦσιν αὐτῶν, ἤρξαντο ἐκπέμπειν αὐτὰ οἱ μὲν εἰς Ἀθήνας, οἱ δ' ἄλλαχού τῆς Ἑλλάδος, πάντες δὲ σχεδὸν καταβάλλουσι μεγάλας προσπάθειάς πρὸς σύστασιν σχολείων, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἐγένετο. Ἡ δὲ τοῦ ἀσφαλοῦς τούτου ἔργου ἀναβολὴ ἐπαυξάνει ὁσημέραι τὸ σκότος. Διότι ἡ νεολαία, οὔσα ἄπορος κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ μὴ ἔχουσα πῶς νὰ ἐκπαιδευθῆ καταφεύγει εἰς τὰς βαναύσους τέχνας. Καὶ ἡ πόλις ἣτις τὸ πάλαι ἦν πλήθουσα λογίων καὶ καλλιτεχνῶν πλήθει σήμερον ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἐπιμελούμενοι λοιπὸν τῆς νεολαίας καὶ μάλιστα τῆς ἀπορούσης, ἣτις καὶ σιωπῶσα διαμαρτύρεται πρὸς τὸν ἴψιστον κατὰ τῶν αἰτίων τοῦ σκότους κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, συστήσατε, ὦ φίλοι πατριῶται, σχολεῖα, ἔστωσαν καὶ μικρὰ πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἐπιμελήθητε ὅπως τῷ χρόνῳ ἀυξήθωσιν ἵνα μὴ οἰκτιρῶμεθα καὶ καταγελώμεθα εὐλόγως ὑπὸ τῶν γινωσκόντων τὴν προτέραν τῆς πόλεως ἡμῶν μακαριότητα καὶ τὴν νῦν. . . . — Δὲν εἶναι δὲ πρέπον νὰ ἀνεχώρημα νὰ ἦναι ἡ πόλις ἡμῶν νῦν ὑποδεστέρα ἄλλων, ὧν τὸ πάλαι ἦν ὑπερτέρα.

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ ὁ νῦν Ἅγιος Ῥόδου, ὅστις, ὡς λέγεται, φαίνεται φιλομουσώτατος, συνενώσας τὴν ἑαυτοῦ προθυμίαν μετὰ τῆς τῶν πολιτῶν καὶ ἀποδιώξας πᾶν τυχὸν ἐμπόδιον, θέλει κρίνει ἄξιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ νὰ γίνῃ ἡ ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῶν γραμμάτων μεταβολή. Ἀναμφισβότως δὲ καὶ οἱ ἀποδημοῦντες πατριῶται καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες φιλόμουσοι ξένοι καὶ δι' αὐτῶν ἄλλοι φιλανθρώπων αἰσθημάτων θέλουσι συνδράμει τὸ ἔργον.

Ἡ δὲ σύστασις ἐν Ῥόδῳ ἡμιγυμνασίου τοῦλάχιστον θέλει τὰ μέγιστα ὠφελῆσαι καὶ τοὺς Ῥοδίους καὶ πολλοὺς ἴσως τῶν πέριξ νήσων, οἵτινες διὰ τὸ πλησιέστερον, τὸ ὀλιγοδάπανον καὶ τὸ ὠραῖον καὶ ὑγιεινὸν κλίμα θέλουσι προτιμᾶ τὴν Ῥόδον καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν σπουδῶν αὐτῶν.

Ἰσαύτως δὲ εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ σύστασις σχολείου πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν νεανίδων, πρὸς ἣν προτρέπων καὶ ὁ σοφὸς Κλεόβουλος, ἔλεγεν εἰς τοὺς πατριώτας αὐτοῦ νὰ νυμφεύωσι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας παρθένους μὲν τὴν ἡλικίαν, γυναῖκας δὲ τὸν νοῦν.

Καὶ τὸ νὰ προτρέψωσι δὲ οἱ ἀρμόδιοι τινὰ τῶν χωρίων νὰ συστήσωσιν ἀλληλοδιδασκτικὰ σχολεῖα, ἅτινα καὶ προθυμίαν ἔχουσι καὶ χρημάτων εὐποροῦσιν, οἷα ἡ Λίνδος, ἡ Μαλὼν, αἱ Φάναι καὶ εἴ τι ἄλλο, θέλει συντελέσει τὰ μάλιστα εἰς τὴν διάδοσιν τῶν γραμμάτων. —

Ἐύχομαι ὅπως τάχιστα ἀκούσω τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολήν, δι' ἣν καὶ μόνην μετέβρασα τὴν ἄνω περὶ τῶν γραμμάτων ἱστορίαν τῆς πατρίδος μου,

ἵνα, μαθόντες περὶ αὐτῶν καὶ οἱ ἀγνοοῦντες, συντελέσωσι προθυμότερον καὶ θέλω λογιζέσθαι εὐτυχῆς εἶναι δὲν ἐματαιοπράγησα.

Δ. ΒΕΝΕΤΟΚΛΗΣ.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Ἐν Αὐγούστῃ.

Α'. Τμήμα Φιλολογικόν (Γενικὴ Συνέλευσις).

—•••••

Τὴν 24^{ην} Σεπτεμβρίου Ν. Ἐ. συνήλθον, ὡς κατὰ τὸ ἀπὸν ἔτος ἐν Φραγκφούρτῃ ἀπεφάσισαν, ἐν Αὐγούστῃ τῆς Βαυαρίας οἱ φιλόλογοι καὶ γλωσσπεπιστήμονες τῆς Γερμανίας, ἵνα κατὰ τὸ ἐπαινετὸν αὐτῶν ἔθος βουλευθῶσι καὶ αἰθῆσι ἀπὸ κοινοῦ περὶ διαφορῶν τῆς ἐπιστήμης ζητημάτων καὶ εἰσαγάγωσιν εἰς τὰ σχολεῖα τὸ ὑπὸ πολλῶν συζητηθὲν καὶ ἐγκριθὲν ὡς ὠφέλιμον. — Λοιπὸν ὁ ἐν τῇ περυσινῇ συνόδῳ ἐκλεγθεὶς πρόεδρος τῆς ἐνεστώσης γυμνασιάρχης τῆς Αὐγούστης Μέτζερ δεξιωσάμενος, ὡς εἰκός, τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συνηγμένους λογίους, εἰς 250 ἀριθμουμένους, ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῆς συνελεύσεως διὰ λόγου στραφέντος εἰς τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τῆς Αὐγούστης ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς περὶ τὴν φιλολογίαν σπουδὰς αὐτῆς. Κατ' ἐξοχὴν δ' ἐξιστόρησε τὸν βίον καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὀνομαστοῦ φιλολόγου τῆς Αὐγούστης Ἰερωνύμου Οὐόλφιου, ἀκμάσαντος κατὰ τὴν 16^{ην} ἑκατονταετηρίδα, περὶ οὗ καὶ ἰδιαίτην πραγμασίαν ἐφιλοπόνησεν ὁ αὐτὸς λόγιος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *Memoria Hieronymi Wolfii*, λατινιστί. Τὸν δὲ περὶ οὗ ὁ λόγιος Ἰερώνυμον Οὐόλφιον μόνον ἡ ἔκδοσις τοῦ Δημοσθένους, Αἰσχίνου καὶ Ἰσοκράτους ἀρκοῦσι νὰ συγκαταλέξωσι τοῖς φιλόλογοις. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τοῦ λόγου προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν γραμματέων, ἀποπερατωθείσης οὕτω τῆς πρώτης συνεδριάσεως.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς συνελεύσεως, ἀφ' οὗ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γοτίγγης ἐκ Αἰύτσαρ παρακάλεσε τὴν συνέλευσιν ὅπως πάντα τὰ φιλολογικὰ ἄρθρα τὰ ἐν ἐφημερίαι δημοσιευόμενα ἀποστέλλωνται, ἢ ἐν περιλήψει, ἢ ἐν ἀντιτύποις εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φιλολόγου, ἤρξαντο παρευθὲς αἱ ἀγορεύσεις. Καὶ πρῶτος μὲν ἀναστὰς ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἄλλῃ Ὀρφανοτροφείου δάκτωρ Ἐχστεῖνος ἐχαρακτήρισεν λίαν εὐγλώττως τὸν ἐσχάτως ἐν Γόττῃ τελευτήσαντα τὸν βίον φιλόλογον Φριδερίκον Ῥώστ. Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Καθηγητὴς τοῦ ἐν Λειψίᾳ Πανεπιστημίου Δισχευδὸρφ ἀνέγνω λίαν ἐνδιαφέρουσαν διατριβὴν περὶ τοῦ Σί-